

ASSOCIATION MUSEE DES POUPEES ET DES NOUNOURS/Nukkenallemuseo ry.,
jäsenmaksu aikuinen 22€ ja nuori 12€
IBAN: FI79 5539 0220 0134 02 BIC:
OKOYFIHH

4, rue de l'Estrangladou, 30350 Lézan, France

Lézan 18.6.2016

Kesäsesonki lähestyy kovaa vauhtia. Ranskassa koulut loppuvat vasta heinäkuussa, tänä vuonna 5.7., joten silloin vasta voi odottaa museoon kävijöitä. Koulut rytmittävät koko kansan lomiam. Kesäkuu on vuoden hiljaisin tammikuun lisäksi. Tämä hiljaisuus motivoi minua nyt puolivuotiskauden yhdistyskirjeen kirjoittamiseen.

Mitä uutta tänä vuonna 2016?

Markkinointia meillä on koko vuosi. Käyntikortteina ja muutenkin levitetään joka paikkaan museomainoslehtisiä. Turistitoimisto painaa meille niitä yli sataeurolla yli tuhat vuodessa. Me emme ole nuukailleet niiden kanssa. Vaikka ne ovat mustavalkoisia värilliselle paperille painettuna, niinkin ne tehoavat ja ovat tuoneet tänne museon ihmisiä 250km:kin päästä. Keräilijät ovat valmiita matkustamaan kilometrikaupalla harrastuksensa parissa kuten minäkin.

Netti tuo meille väkeä kuitenkin eniten. Joten sen kaikki kanavat hyödynnetään. Nettisivut ja blogit ovat jääneet minulta vähemmälle viime aikoina, kun Facebookista ja Twitteristä on tullut jokapäiväistä päivitettävää. Vastakaiku kannustaa. Nukkenallemuseosta tiedetään nyt maapallon ääriin asti. Kaukomarkkinoinnissa ei saa unohtaa lähimarkkinointia. Vaikka monet paikallisetkin katsovat netistä ennen tänne tuloa.

Helmikuun hiihtolomilla kylämme koululaiset tulivat museoon. Se oli kunnantalon kuntauutiset lehden mainoksemme ansiota. Toisaalta heiltä tuli mainospyyntöehdotus, jonka sinne toimitin. Nukkenallemuseo on ollut siellä varmaan puheenaiheena, koska myöhemmin kuulin, että linnamme kulttuuriyhdistys aikoo myös tulla tänne jonkun toisen vieraan yhdistyksen kanssa syksyllä kulttuuripäivinä. Meistä ennen heille näkymättömistä on tullut nyt näkyviä. Muukalaisia me olemme täällä kylällä eikä oman kylän poikia, joten siinä heillä on ollut pieni pähkinä purtavaksi.

Esteettömyyslain aina tiukemmat vaatimukset ovat olleet esillä. Kun avasin museon ja teetin remontin sitä varten vuonna 2000, kaikki oli normien mukaista ja saatiin siitä todistus kunnantalolta. Nyt niitä pitäisi päivittää ja se ei ole ihan helppoa. Kävin kunnatalolla sitä varten, mutta kunnanjohtaja ei ole ottanut yhteyttä. Siinä yksi syy, miksi pitäisi löytää uudet isommat tilat, jotka ovat esteettömämmät kaikille. Välillä on löytynyt joku sopiva talo uusine toiveineen, mutta kaikki on kaatunut mahdottomuuteensa. Uskoa on silti, että jossain se uusi museotalo meitä odottaa. Horisontissa näkyy taas yksi ...en kerro enempää, koska jatkosta ei tiedä.

Toukokuu oli viime vuotta hiljaisempi, kävijämäärä on pysynyt aika samoissa silti. Uudet isommat tilat voisivat sen tuplata, koska se mahdollistaisi ryhmät. Ei 10 henkeä kerrallaan-museo ole houkuttelevainen. Pieni museokahvilakin siinä sivussa olisi plussaa. Leipoisin sinne suomalaista pullaa ja muita herkkuja. Konditoria tai teetupa olikin haaveeni ennen museota. Yksi paikallinen ranskalainen vanha tuttu ihmetteli kerran, että museon sinä

perustit, vaikka konditoria oli suunniteltu. Niin elämä muuttaa suunnitelmamme. Kaikki riippuu siitä, miten ovet meille aukeavat tai sulkeutuvat.

Kokoelmaan on saatu lahjoituksia tänä keväänä. Alèsilainen entinen pariisilainen pariskunta toi 40-luvun ranskalaisen ison sota-ajan GÉGÉ kompositiopuunujen ja kaksi PetitCollin pientä ja isoa selluloidinukke. Ja vielä yhdeltä Lyon'ilaiselta rouvalta saatiin saksalainen Armand Marseille Dream baby posliinivauvanukke. Kaikki nuo tulivat monine vaatevarastoineen. Nämä lahjat osoittavat, miten museoihin, näihin pieniinkin, luotetaan, kun omia vanhoja nukkejaan näille uskotaan. Museo on tulevaisuuden symboli. Silloin ajatellaan tulevaisuutta, vaikka menneestä on kyse. Rakkaat esineet alkavat uudestaan elää, kun ne pääsevät koko kansan nähtäville. Jaettu ilo on kaksinkertainen ilo.

Itse olen myös kartuttanut museotavaraa. 1900-luvun alun ranskalainen koulu tuli Salon de Provençen Nukkefestivaalista mukaani maaliskuussa. Siitä puuttuivat pienet posliininuket, jotka olen pikkuhiljaa ostanut. Ja paljon muuta pientä olen hankkinut tilaisuuden tullen. <http://museopaivakirja.blogspot.fr/2016/06/tyhja-kylakoulu-tayttyi.html>

Yhdistyksen tuloja on ollut alkuvuonna 832€, jossa on mukana sisääpääsymaksut ja osa jäsenmaksuista. Budjetti menee taas uusiksi epävarman sesonkiajan jälkeen, silloin yhdistys saa pääasialliset tulonsa. Kortit on myyty toistaiseksi, joten ei ole mitään myyntiä. Kuten ei voittoa tuottavassa yhdistyksessä ei paljoa voisikaan olla (10%). Suu säkkiä myöten, neuvottiin ennen vanhaan. Suositaan ilmaismarkkinointia tilaisuuden tullen. Jos joutuisi maksamaan vuokraa toimitilasta, ei museota olisi enää olemassakaan. Siksi kotimuseo on halvin ratkaisu, vaikka pieni olisikin.

Yhdistyksessä meitä on 13 jäsentä. Kiitos uskollisuudesta! Sitä tarvitaan, jos halutaan jotakin rakentaa tässä maailmassa. Alku aina hankalaa, lopussa kiitos seisoo, sanoi vanha kansa. 16.museovuosi on menossa. Se on pitkä aika. Siinä ehtii jo hakemaan paikan auringossa, jos onni on myötä. Meillä on ollut, vaikka ylämäkeäkin on niihin vuosiin mahtunut pitkän matkaa, ehkä enemmän kuin alamäkeä. C'est la vie. Mutta niin nukkenallemuseosta on tullut elämänsuola, henkireikä tai pysähdyspaikka ei vain meille, vaan myös museoon poikkeaville matkailijoille. Silloin se on tehnyt tehtävänsä. Nykymaailman elämänrytmi on loppumattoman kiireen vaivaama, melkein tulipalovauhtia. Joskus on hyväksi löytää tällaisia paikkoja, joissa kello seisoo ja kaikki pysähtyy ainakin hetkeksi.

Yhtä « jäsentämme » ei saa unohtaa. Dixou museokoira on hoitanut hyvin hommansa tänäkin vuonna. Se tarkoittaa useimmiten torkkumista piilossa verhon takana, kun museossa käy ihmisiä. Labradorin vainu on niin tarkka, että unissaankin se haistaa rosvot. Kerran keväällä se teki kyllä pahoja. Kiireissään Dixou kaatoi tietokoneeni keskusyksikön kumoon lattialle, pam vaan kuului ! Onni onnettomudessa, ei hävinnyt tietoja koneelta, vaikka atk-liikkeen korjauslasku oli 110€. Haukulla on ikää jo 15 vuotta ja 9kk, joten se saa anteeksi kaikki pahanteot kuten söpöt elukat yleensä.

Oppia ikä kaikki. Olen onnistunut oppipoikana käymään monessa (lelu)museossa tänä vuonna. Tammikuussa sain järjestettyä halvan junamatkan Pariisiin, jossa olin Nukkemuseossa, jonka tunnen jo ennestään. Lisäksi kävin siellä Taideteollisuusmuseossa.

Oikeastaan Pariisiin läheisen Poissyn Lelumuseo oli tuon matkani kohokohta.

Suomen Ryanair matkallani toukokuun lopulla Saksan kautta olin Weezen lentokentän lähellä Kevelaerissa museossa, yleinen paikallisperinнемuseo, jonne oli saatu myös iso lelukokoelma. Sitten Viron kautta kulkiessani menin Tartoon Lelumuseoon. Niin sain nähtyä paljon kotimatkallani Suomeen. Museohullu minusta on tullut.

<http://museopaivakirja.blogspot.fr/2016/06/kevainen-suomi-matkani-2016.html>

Kesän alku on kauneinta aikaa ja näin kotikonnutkin nyt parhaana aikana vuodesta, vaikka voin siellä paikan päällä Suomessa olla 10 matkustuspäivästä vain torstaista maanantaihin. Mutta ne muutamat päivätkin lämmittivät sydäntä tutuissa ja turvallisisissa ympyröissä. Me kävimme siskojen kanssa myös luontokävelyllä läheisessä isossa metsässä, joka on minulle tuttu lukuisista mustikka, -puolukka- vadelma- ja sienireisuistani, nuoruuden hiihtoretkeä unohtamatta. Mieleen tuli Paimenpoikalaulu (Hellén, Immi) :

On armas sunnuntaiaamu tää,
se mielessä muistot herättää –
nyt toiset on kirkkotiellä.
Mä etsin kirjani kontistain,
sen äitivainaalta muistoks sain –
hän on jo tallella siellä.

Nyt metsä kirkkoni olla saa,
voi täällä palvella Jumalaa,
mun urkuni kauniit, soikaa!
Mun kirkkoni katto on korkeella,
ja ystävä yksi on seurana,
joka muistavi paimenpoikaa.

[https://fi.wikisource.org/wiki/Paimenpoika_\(1930\)](https://fi.wikisource.org/wiki/Paimenpoika_(1930))

Hyvää kesää kaikille !

Ulla-Maija Suonpää/puheenjohtaja
Nukkenallemuseoyhdistys ry.